

Het stoffenpaleis

Mijn dochter Annelies studeert modeontwerp. Bij de opstart van een nieuwe collectie en bij het finetunen van de silhouetten, heeft ze gewoonlijk nieuwe materialen nodig. Dan maken wij samen een uitstapje naar het stoffenpaleis in Kapellen. Altijd op een zaterdag. Bij deze gelegenheden speel ik de rol van assistent. Dat komt erop neer dat ik kruier ben en taxichauffeur. Over de stoffenkeuze heeft Annelies uiteraard haar eigen ideeën. Toch vraagt ze nu en dan mijn mening. Ik besef dat dit slechts pro-forma is, maar toch vind ik het leuk.

Qua gebouw doet het stoffenpaleis zijn naam geen eer aan. Het is eerder een grote garage aangevuld met enkele scheve bijgebouwen. Het lijkt me dat het dak niet veel gewicht kan verdragen en dat een sloophamer geen moeite zou hebben met de wankelende houten wanden. Een krot dus. Je betreedt het via een gammele deur, die grenst aan een verwaarloosde parking. In de zomer woekert het onkruid tussen de onvaste betegeling, in de winter wordt er nooit gestrooid.

Binnen echter wacht je een verrassing. Een verzameling van stoffen, die elke verbeelding tart. Duizenden rollen. Een paradijs voor ontwerpers, naaisters en knutselaars. Dit festival van kleuren laat je niet onberoerd. In de herfst wordt je aangetrokken door de donkere warme kleuren, in de lente spatten de frisse tinten je in het gezicht. Een reusachtige regenboog presenteert zich in honderden variaties. Altijd liggen de kleuren netjes gerangschikt per soort stof. Van wol, over viscose tot katoen en linnen. Achteraan vind je tule, teddy, matelasé en zelfs leder. Daartussen herbergt dit paleis tientallen andere soorten stoffen, die Annelies benoemt in Franse en Engelse termen. Mij klinkt dit gegoochel exotisch in de oren.

Zoals gewoonlijk is het er ook vandaag razend druk. Vrouwen in alle maten, gewichten en leeftijden schrijden rond in dit paleis van stoffen. Als prinsessen ruisen en schuifelen ze langs elkaar in de smalle gangen. Excuseren zich terloops en struinen dan weer verder. Ze bukken en rekken zich, op zoek naar dát unieke stofje voor het kledingstuk van hun dromen.

Een stof kiezen is een emotioneel en zintuigelijk proces. De vrouwen strelen de stoffen, laten ze tussen hun vingers glijden. Voelen en ruiken er zelfs soms aan. Ze zoeken de perfecte match tussen patroon, kleur en stofsoort. Rollen worden naast elkaar gelegd, de stoffen op en naast elkaar gedrapeerd. Een klein mollig vrouwtje houdt zich een lap stof voor in een spiegel. Met half dicht geknepen ogen, draait ze zich rond en zet een pas achteruit. Haar vriendin knikt instemmend. Kleuren en patronen worden terugggelegd om ze enkele minuten later toch terug te voorschijn te trekken. Sommigen vrouwen twijfelen lang, andere zijn kordaat of vinden meteen wat ze zoeken.

Terwijl mijn dochter de materialen bij elkaar zoekt, observeer ik verder de bezoekers van deze stoffentempel. Tussen de talrijke vrouwen ontdek je hier en daar een verdwaalde man. Ofwel is het een hippe modeontwerper met een smal kontje, die wuft en verwijfd in het rond blaast, ofwel is het een sukkel die achter zijn vrouw aansjokt. Door het enkele groezelige raam, zie ik een echtgenoot die taxi speelt en op de parking zijn gedooft sigaartje tussen de struiken trapt.

Annelies gaat nu doelbewust te werk. Ze stuurt me erop uit om een karretje te bemachtigen. Geen sinecure als je weet dat dit paleis er slechts een viertal rijk is. De kunst bestaat er ook in een verkoopster te strikken die vrij is en je kan verder helpen. Ook dit behoort tot mijn takenpakket.

Een kwartiertje later liggen de stofrollen netjes op onze kar gestapeld en begeven we ons naar de kassa. Aan drie reusachtige tafels worden de meters stof geknipt. De verkoopsters zijn vriendelijk maar ongeduldig. De rij wachtenden is dan ook lang. Je kunt maar beter zeker zijn van je stuk, eenmaal je hier aanbelandt.

En dan gebeurt het onvermijdelijke.

“Mam, ik ga toch nog even kijken naar de nieuwe collectie jersey.”

Annelies laat mij achter met de opdracht: “Begin maar alvast met twee meter van die grijze stof.”

Ik hoop echt dat ze op tijd terug komt, want ik wil mij beslist niet het gezeur van de dames achter mij op de hals halen.

Vandaag heb ik geluk. Voor mij staat een oudere vrouw met een hondje in een mandje. Zo'n zenuwachtig keffertje. Het beestje draagt een rood geruit jasje en een bijpassend petje. Hoe bestaat het!

De vrouw drapeert nu een glanzende met gouddraad doorstikte zwarte stof op de toonbank. Ostentatief zet ze het beest ernaast.

“Voor onze Dolly”, zingt ze.

Terwijl de vrouw in een onvervalst Kempens dialect een lofzang aanheft over haar schoothondje, tel ik de gewonnen minuten. De verkoopster kan nog net een spottende glimlach onderdrukken en buigt zich werktuigelijk over de schaar.

“De volgende”, klinkt het dringend.

Na twee giechelende tieners met een verzameling katoentjes, is het mijn beurt. Net op tijd komt Annelies aangezeild met een fleurig bundeltje onder de arm.

“Een couponnetje! Ik mag mezelf toch ook wel eens verwennen hé”, knipoogt ze.

We sjouwen onze buit in grote plastic tassen naar de auto. Het grint maakt een vrolijk knerpend geluid, wanneer we de parking verlaten.

Mieke Vandromme
februari 2012